

ind paa, aldeles bestemt maa tilbagevies, den Sprogbrug nemlig, at Afkæffelsen af Patentlovgivningen skulde være en Reform. Nei, det, som ligger for nu til Afstemning, er ikke Spørgsmaalet om, hvorvidt der er tilstrækkelig Grund til at vedtage et nyt Lovforslag om Patenter, altsaa Spørgsmaalet, om der er Grund til en Reformlovgivning om denne Materie. Det Spørgsmaal komme vi senere til; men det Spørgsmaal, som nu ligger for, er et helt andet, som er aldeles forskjelligt derfra, nemlig om vi skulle vedtage en Lov, som affafler al Afgang til Patenter. Dette har en meget større Betydning med Hensyn til hele den Maade, hvorpaa Forhandlingen maa føres med Hensyn til, hvem det maa paaligge at tilveiebringe, om jeg maa sige, en overveiende Sandsynlighed for sit Forslags Rigtighed. Vi maa vel vogte os for i denne Sag at fordre for Meget. Vi maa — som det jo altid er nyttigt — være noget æruelige; vi maa ved Bedømmelsen af de Spørgsmaal, som her foreligge, vogte os for absolute Paastande; vi maa tage Sagen som et praktisk Spørgsmaal, vi maa ikke vente en absolut Løsning, som skulde medføre en ublandet, en udelt Tilfredsstillelse, hvorefter enhver Modstand skulde høre op, og hvorefter Alle skulde føle sig glade og salige, saa at der efter den nye Lov ikke længere var nogensohmest Vanskelighed eller nogensohmest Ulempe tilstede ved hele dette Forhold. Det vilde vi aldrig naae ved praktiske Spørgsmaals Afgjørelse, og derfor er det heller ikke nogen tilstrækkelig Antke mod en bestaaende Ordning, at der paa dette eller hint Punkt i dette eller hint Land føres Klage derover. Var dette tilstrækkeligt til at affasse Love og Institutioner, saa vilde der ikke være en eneste Lov eller en eneste Institution tilbage i Verden. Man har fremført mangfoldige i forskjellig Retning gaende Udtalelser om denne Sags Enkelt-heder; men det, som det kommer an paa, er ikke at lade sig forvirre eller blande af disse modstridende Enkelt-heder, men at holde sig til det overveiende Indtryk, der faaes gjennem disse mange Erfaringer, som paa forskjellige Steder og i forskjellige Lande komme frem. Det forekommer mig nu, at det ikke paaligger os, som holde paa den nu i Lovgivningen hjemlede Afgang til Erhvervelse af Patenter, at føre noget egentligt Bevis for Rigtigheden deraf. Det maa være Mindretallets Sag at godtgjøre det bestaaende Princip's Uholdbarhed. Men i ethvert Fald maa Spørgsmaalet paa ingen Maade stilles, saaledes, at vi skulde bevise, at Opfinderen har en Ret, der tilkommer ham og kan gjenneføres af ham, uafhængig af nogen Lovgivning. Naar min ærede Kollega i Udvalget fremhævede, at ogsaa Nertallet havde indladt at opstille den Paastand, at der tilkom Opfinderen en Ret, men kun havde gjort gjældende, at et naturligt Billighedskrav talte for en saadan Beskyttelse, der skulde

tillægges ham gjennem Lovgivningen, maa jeg, da vi ikke her kunne indlade os paa retsfilosofiske Deduktioner, gjøre opmærksom paa, at det er naturligt, at man, naar man staar lige overfor en Repræsentation, naar man skal behandle et Spørgsmaal i en lovgivende Forsamling, ikke fordyber sig i abstrakte Undersøgelser af retsfilosofisk Natur, men undersøger, hvad Samfundets Liv kræver. Fra dette Synspunkt sfjønner jeg ikke rettere, end at de Erfaringer, der haves, tale for, at overveiende Grunde tilraade Bedligeholdelsen af Afgangen til Patentbeskyttelse. Jeg udtrykker mig med Villie æruelig, og jeg tror heller ikke, at Betænkningen lægger Dølgmaal paa, at denne Indretning som alle andre kan være forbunden med adskillige Ulemper, men overveiende Grunde tale formentlig for, at der gives Opfinderen en saadan Afgang for at erhverve Beskyttelse. Jeg har troet og tror fremdeles, at det Vidnesbyrd, der i en Sag som denne, snarest maatte gjøre Krav paa Opmærksomhed i nærværende Forsamling, er ikke en individuel retsfilosofisk Udvisning, men en Raavisning af, hvoreledes Tankegangen bevæger sig paa dette Omraade i de større Lande, hvor naturligvis disse industrielle Spørgsmaal have en langt mere indgribende Betydning, end de have hos os, uagtet de dog aabenbart her have faaet en vorende Betydning fremfor tidligere. Det, at de aldrig hos os faae samme Betydning som i de større industrielle Lande, er en Selvfølge; men det gjælder jo overhovedet om Alt, hvad der kan maales efter rene Størrelsesforhold. Her maa jeg nu fastholde den Opfattelse, som vi have vedkjendt os i Betænkningen. Jeg er enig i, hvad det ærede Mindretal sagde, at der, navnlig i en vis Kreds af Nationaløkonomer, har — ikke saa meget i det sidste Kvindennium som i det næstsidste Jemaar — været en Tendens til at opstille den Satning, at Frihandelen, om jeg maa bruge det Udtryk, ogsaa paa dette Omraade var det ene lykkeligjørende, saaledes at al Afgang til Patentbeskyttelse burde bortfalde. Mig vitterligt, er denne Anskuelse kun et Sted trængt igjennem, nemlig i den hollandske Lovgivning; men det vil erindres, at den paagjældende hollandske Lovforanstaltning ligger netop paa Grændsen mellem det sidste og det næstsidste Kvindennium. De Forhandlinger, som derom have fundet Sted, har jeg ikke haft Leilighed til at gjøre mig bekendt med. Som det ærede Medlem ansførte, har han nok faaet Oplysninger derom i de allerfjeldste Dage. Jeg kan ganske slutte mig til de Uttringer, hvormed det ærede Medlem begyndte, at dette hele Forhold er et saadant, som man behøver nogen Tid til at sætte sig ind i, naar man skal være nogenlunde forberedt til at danne sig en Mening og udtale en Anskuelse om Spørgsmaalet. Det har ikke været saa ganske let at vinde nogenlunde Afgang til det Materiale, som kommer i Betragtning her, ei